

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

**LUMEA
DIN MINE
MIRCEA
RUSU**

Libris
EDITORIAL
Respect pentru oameni și cărți

Director editorial: Dana Anghelescu

Foto: Ovidiu Neagu

Grafică: Irinel Merlușcă

© Libris Editorial, 2018

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RUSU, MIRCEA

Lumea din mine/ Mircea Rusu. – Brașov:

Libris Editorial, 2018

ISBN 978-606-8953-39-7

821.135.1

Libris Editorial

Str. Mureșenilor, Nr. 14, Brașov, România

Tel: 0268 477 799

E-mail: editura@libris.ro

Libris Distribuție – Librăria Șt. O. Iosif

Tel: 0268 477 799

E-mail: office@libris.ro

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

CUPRINS

SCRISORI	5
POEZELE FĂRĂ NUME	107
POVEȘTI DIN OGRADĂ	151

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

SCRISORI

**LUMEA
DIN MINE**
MIRCEA
RUSU

FLORIAN PITTIȘ. Acasă la Florian Pittiș, după spectacolul de la Bulandra, mi-a potrivit câștile și mi-a spus: „ascuți acum o muzică a liniștii, a fericirii și a păcii, Vanghelis și Jon Anderson.” De-abia învățasem să mă bărbieresc, aterizat în București cu mintea plină de muzica ușoară a acelor vremuri, pe care-o ascultasem ani la rând în satul meu, la radio sau la TVR. Cu vocea lui inconfundabilă, Florian îmi făcea cunoscută o nouă planetă, iar emoțiile mele de-atunci sunt intraductibile și nepieritoare. Multe n-am să-nșir eu aici despre el. Dincolo de toate cele lumești, cu bune și rele, ca fiecare dintre noi, lipsește autoritatea lui culturală, prospețimea spiritului său. Mediocritatea a răsuflat ușurată, și-a mimat durerea cu cinism și vorbe goale. Știu însă că discret, în tăcere deplină, suferă și azi destui oameni care-l iubesc și dincolo de mormânt.

LORIN STĂNESCU. S-a nimerit să-l cunosc și să ne fim pretini. Când l-a auzit cântând, Adrian Păunescu l-a primit imediat în Cenaclu' Flacăra. Cânta cu egală lejeritate orice, de la baladele haiducești cu colegii lui de trupă, până la rock și jazz. Cânta cu aceeași dezinvoltură la Sala Palatului și, după obiceiul dâmbovițean povestit de el, și-agățat în vreun copac pe la nunțile

din partea locului. Am colindat împreună prin toate coclaurile dâmbovițene, într-un cenaclu' târgoviștean de mare angajament. Sistematic și cu ochire vulturească, nimerea la casele care-aveau țuică și vin de vânzare. Steaua lui n-a strălucit, din păcate, nici prea puternic să lumineze întreg cerul României, nici prea mult să-l învățăm din auzite. Și așa, Lorin Stănescu s-a prăpădit prea devreme cu vocea lui senzațională cu tot. Târgoviștea îl mai omagiază încă, spre lauda ei și prietenii îl mai pomenesc încă la un pahar de vorbă. Lorine, tată, nu te necăji, ți-am zis mereu că în ceea ce te privește, nu-i niciodată prea târziu să vină confirmarea, succesul, gloria. Ei, ia să vezi tu câte like-uri ia aici musteața aia a ta bleagă, de-o înmuiai tacticos în berile de toate zilele.

ALEXANDRU ANDRIEȘ. Asemeni tuturor copiilor, când scăpam în magazin la nenea Semi, îmi vâjâiau urechile de nu mai știam ce s-aleg prima și prima dată. De la găletuțe și lopățele, minge din aia cu 13 lei (celebră pe-atunci), triciclete, trotinete, căluți și ursuleți... alergam de la una la alta și nu era chip să mă hotărâsc. Tata știa din prima ce jucărie vrea și se juca cu nenea Semi de-a berea Bucegi până pe-nserat, de i se-mpleticeau picioarele de-atâta joacă.

Din acest punct de vedere, tata a rămas copil, nu era zi să nu iasă la joacă, așa, om în toată firea, cu alți copii de vârsta lui, se juca ba de-a Goldenbrau, Tuborg, Ciuc, Silva, Murfatlar, Cotnari și multe alte jocuri care, deși-i dădeau dureri de cap, tot nu renunța, pân-a plecat la cimitir să se joace de-a v-ați ascunselea cu noi. Când intri în magazinul lui nenea Andrieș, pățești la fel, nu știi ce s-ascuți mai întâi și mai întâi, te și-ntrebi de unde naiba are omu' ăst-atâta marfă? Sunt perioade în care-ascult în fiecare zi câte 4-5 cântece și-mi zic, hai c-ajunge, mai sunt și alții cu magazine mari și frumoase, mai luăm o pauză. Și chiar sunt astfel de magazine numai că al lui are ceva special, parcă-s unse cu lipici cântecele lui, te lipești de ele și stai așa cum stăteau muștele pe muscamoru' lu' bunicu' sau pe zepelinu' lu' unchiu' Vasile de la Mădărașeni, de nu mișca nici una pe banda atârnată din tavan. Ne-am întâlnit pentru 10 minute acum 3 ani. Teniși, niște pantaloni de trening și-un tricou simplu, aștepta să intre în scenă. Când și când, pentru fracțiuni de secundă, deslușeai în privirea lui dacă-i place sau nu ce-aude de pe scenă, fără să comenteze în vreun fel, evident... Simplu și firesc, zâmbind sugubăț, Andrieș rostește idei grave, profunde, mișcătoare. Poeziile servesc

și de texte cântecelor și produc emoție doar citite, test la care puțini cantautori (Pfffff... Ce cuvânt urât...!!) rezistă. Rezervat în aparență unui public de elită, cultivat, petrece spre o bătrânețe frumoasă, generații după generații de studenți. Dați un pic timpu-napoi și e imposibil să nu-l găsiți pe drum, pe undeva, într-un colț din viața voastră. Corect?

NICU ALIFANTIS. Dacă de alții nu știu cum sunt, de mine nici atât. Nici ei, nici eu nu știam precis de ce anume la 18 ani mă aflam în București, așa, fără nicio treabă. Era vremea când versul și chitara se-mprieteniseră atât de tainic și de frumos în câțiva oameni încât am pornit cu grăbire într-acolo să-i cunosc, să stau în preajma lor, să-ncerc și eu, să-nvăț această splendidă și irepetabilă întâmplare a muzicii noastre folk. Mircea, ajungi la Coloane în Piața Romană și fix acolo e nr. 9. Te-aștept. După Dan Andrei Aldea și Moțu Piftie, Nicu a fost cel care mi-a deschis ușa casei lui cu un zâmbet cald, prietenos și simplu. Chipul, vocea, gesturile, trădau o noblețe sufletească ce mă-nvăluia discret. Și mă simțeam bine sub acest protectorat sublim al spiritului. Mai erau distincția firească, neostentativă și o anume eleganță a firii ce mă făceau să plutesc și să fiu bine-nțeles pierit, pierdut cu totul

de mine ca atunci când ești îndrăgostit și gura se desparte de cap precum locomotiva de tren. Astăzi toate aceste trăsături le regăsesc pe chip, împlinite, cu liniile definite și devenite vizibile pentru toată lumea. Parte, cum spuneam, dintr-o generație de excepție, Nicu Alifantis și-a strunit cu echilibru și calm, faima și norocul, zidind cu seriozitate, muncă și trăinicie. Grija și atenția pentru fond și formă stau mărturie pe orice produs ce-i poartă semnătura. Sunt secvențe de viață când mi-ar plăcea să fiu Nicu și mi s-a-ntâmpat să-i chem în ajutor câte-o discreție, câte-o smerenie, câte-o emoție, de-a lungul propriei clădiri a ființei. Dar ceea ce-mi rămâne cel mai aproape e timidul din el. Nealterat de timp, camuflat doar de experiențe diverse. Sigur că mi-a fost cu totul nesuferit peste ani când din sfânt senin ne-am pomenit peste noi cu „Emoție de toamnă”. Că-n toamnă îmi pusesem eu nădejdea multă vreme. Stăteam ca un vultur s-o înșfac într-un cântec cu care să-i dau gata pe toți. Dincolo și dincoace de toate, inima mea își îndreaptă acum gândul spre tine, dragă Nicu, timidul glorios al muzicii folk. Și te-îmbrățișează cald-învălhitor fix cum ai făcut tu cu mine în Piața Romană nr. 9...

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

POEZIE
FĂRĂ NUME

**LUMEA
DIN MINE**
**MIRCEA
RUSU**

Între Hoghiz și Eagles aparent nici o legătură/
De n-ai fi venit pe-o misterioasă scurtătură/
Direct în miezul sufletului meu/ Să dai semnificații
instantaneu/ Și iată-mă la marginea veșniciei/ Cu
întregă suplețea bucuriei/ Cu arcuirea sublimă a
fințelor noastre/ Peste vremuri confuze și proaste/
Ca să vezi ce face Hoghizul din om/ De Eagles, ce
să mai vorbim?/ Acționează asupra fiecărui atom/
„Aici se vinde mici” – oprim?

Ca niște aburi de frig sufletele noastre. Îmi vine
să urlu, să strig spre zonele-albastre. Unde-am
hotărât că ne mutăm. Că doar așa ne-ndepărtăm
de cele lumești. Până una alta, nu știu unde ești.
Și-mi sunt numai mie călăuză prin regiunea asta
confuză a sufletelor fracturate, zona albastră-i
departe și sunt gloanțe și sârma-i ghimpată, acum
ori niciodată, îmi spun. Nimic nu-i mai bun și-ți scriu
numele cu aburi de frig, un câine-n coadă c-un
covrig lângă un copac, tocmai reușește. Lumina-n
zăpezi strălucește, am plecat că Belo tușește:)

Pentru suflete beton caut un ton să se-nmoaie, să
se facă apă de ploaie și să revină la viață, vesele,
ca un fund de rață, să plutească-n aer o preocupare
de fraier, de don quijote cu morile lui de vânt,
ce mai contează un ton, un cuvânt, când toate-s
cu susu' în jos până s-o întoarcă Christos să ne
omenească. O-ndeletnicire prostească, mai bine-aș
juca un șotron, dar așa, ton, suflet, beton ca într-un

fel de transă, aiurea și fără vreo șansă știu tot ce știu și încă pe-atât dar ne mai ținem un pic de urât până veni-va urgie. Până atunci densing, se știeeee!

Când s-o balonat nimicu'/ să aduc-a lucru mare/
să închipuia buricu'/ ăstei mândre lumi sub
soare/ geaba te-ai umflat nimice/ și oricât de mult
te doare/ orice-ai face, orice-ai zice/ din nimic,
nimic răsare/ uite-ți fluier la ureche/ încetuc, doar
pentru tine/ nimice făr' de păreche/ ce ne-am face
fără tine?/ fulgușor de nea caisă/ de neant scurtă
secvență/ te rugăm mai bag-o fisă/ că suntem toți
pe frecvență/ cântă-ți tu nimicu' mare/ și modern și
elitist/ fii tu cea mai cea valoare/ cel mai ne-nțeles
hartist.

Uite, plouă nenea Gârbu/ Oamenii se coboară
în gri/ Vecinul Pistă își împinge hârbu'/ Din
care transmite semnale kaki/ Pentru românii
naționaliști/ Domnu' Mircea, cum poți știi că
exiști?/ Și cine întrebă, mă rog?/ Răspunde Mircea
finuțu'/ Pentru care metafizica-i drog/ No, să-ți
ajute Dumnezeu drăguțu'.../ Și-a plecat Viorel a lu'
Zis către casă/ Cu mers sinuos, cu pâinea în plasă.../
Melinul divorțează pervers de flori/ Ieri te-aș fi
ridicat de subsuori/ Până la-nălțimea sentimentelor
mele/ Și ți-aș fi zidit în soare castele/ De nisip/ Dar
tu stai între ceruri și slip/ Pe un fantomatic pavaj
de iluzii/ Te bălăcești în idei cu jacuzzi/ În timp ce-l
ascuți pe Ferrer.../ Ți-am trimis o lacrimă pe Yahoo

Respect pentru oameni și cărți

Messenger/ Așa la vrăjeală, să mă dau sensibil/
Penant și jenibil/ Cum ar spune Trotinel poștașul/
Despre care se știe în întreg orașul/ Târnăveni.../ Pe
la poartă trec încă doi săteni/ Merg s-ajut pe Pistă
să-și pornească hârbu'/ Vreme de Pink Floyd, plouă
nenea Gârbu.

Uite, domne, toamna pe dealuri/ Și în ochii tăi
valuri-valuri/ în culori subtile, de introspecții/
Pune mâna și mai fă inspecții/ De simțire/ Și-așa
te-ai fâlfâit în neștire/ Toată vara prin aparențe/
Nu mai râde ca proasta, treci la esențe/ Bunăoară
copacul ce plânge nu l-ai văzut/ Păsări gata de
drum nu te-au durut/ Când îmi cântai ale tale ale
tale/ Sărutări criminale/ Și mă gândilai cu un fir de
iarbă/ Pe gât, pe suflet și-n barbă/ Că la de-astea
nici dracu' nu te-ntrece/ Uite vrabia de 9 și zece/
Traversează ideea de suflet pereche/ Hai, bagă-ți
Pink Floyd în ureche/ Și gata cu prosteala/ Chiar
am făcut socoteala/ Câte cărți ai început și-așa le-ai
lăsat/ Prin lumina blândă de la noi din sat/ Trece
voios un tractor/ Ai făcut ce-ai făcut și uite mi-e dor/
De tine, de mine, de amândoi/ În curând copacii
vor fi goi/ Desfrunziți/ Și noi cu înc-o toamnă-
nmuguriți/ Mi-aprind o țigară lângă o cafea/ O să
vină ploaia, pariez pe ea.

Mi-am pus ochelarii de soare/ Să nu vezi cât mă
doare/ Și cât îmi lipsești cum ar veni/ Pășările pe
cer scriu poezii/ Și răzleț câte-un câine mai latră/

Eu am ochelari, tu inimă de piatră/ Mici problemite
la ștergătorele cum ar spune Florin/ Zilele pleacă,
zilele vin/ Și fără tine nu-mi găsesc cadența/ Am
jucat degeaba și indiferența/ Și în fel și chip te-am
făcut/ Am exersat și strigătul mut/ Am desenat și
cai verzi pe pereți/ Am stat neclintit și cu sufletul
drepti/ Doar-doar mi te-aduce iar vântul/ Dar parcă
te-a-nghițit pământul/ Într-atât de cu talent m-ai
uitat/ Băăi, io când plec, am plecat/ Mi-ai zis/ Și
impecabil respecti ce-ai promis/ Nu am nimic să-ți
reproșez/ Doar un pic mi-e ciudă că te mai visez/
Nu mai văd sensul, nu mai văd rostu'/ Când mi-e
foarte clar c-am rămas ca prostu'/ Cu problemite
la ștergătorele, vorba lui Florin/ Zilele pleacă, zilele
vin/ Viața va merge-nainte nepăsătoare/ Tu inimă
de piatră, eu ochelari de soare.

Băăi, știi și eu ce-i bine și rău.../ Și mai lasă-mă
cu Steiner ăla al tău/ Cu dimensiunea cosmică
și alte blablauri/ Îmi vine s-alerg pe coclauri/ Când
te pornești.../ Mai bine spune-mi că mă iubești/ Și
ține-mă-n brațe mai bine/ Ce e, e și ce vine, vine/
Omenirea suferă și tu vrei s-o ajuți/ Iar ea-ți întoarce
spatele de parcă puți/ Lăudabil n-am ce zice, jos
pălăria/ Dar uite-aici o fată ce-ar putea fi soția/
Cu care să-nveți să trăiești/ De-abia atunci nu mă
plictisești/ Când ești viu, cu sufletul tău bun/ Altfel
rămâi cu Steiner într-o zi... să nu zici că nu-ți spun.

POVESTI, DIN OGRADA
LUMEA
DIN MINE
MIRCEA
RUSU

PAPIȚOIUL. Domne, ăsta plângea din orice. Plângea și din nimic, te trezeai cu el plângând așa molcom, fără expresie, doar ce-i curgeau lacrimi pe obraji. Poate de la băutură. Bea mult? Strop! nu punea alcool în gură. Păi atunci pe sistem nervos, avea nervii slăbiți. N-avea, domne, niciun nerv slăbit. Lucra la pădure, tăia toată ziua lemne cu drujba, n-avea nici pe dracu', era în rând cu oamenii, atâta doar că nu vorbea mai deloc. O zurlie de pădureancă îl tot ademenea că era chipeș, și-o ducea s-asculte cum susurau apele repezi de munte, o învăța să prindă păstrăvi cu mâna, să se-nțelegea-n păsărește cu zburătoarele pădurii. Când era vremea lor, culegea mure pentru ea și-i dădea ca la păsări cu mâna lui să le mănânce. Spun oamenii că diminetile și le-ncepea cu un zâmbet luminos pe chip de parcă el aranja soarele pe cer pentru încă o zi fericită. Într-o zi, aia a fugit la oraș cu un inspector silvic și de-acolo în America. I-a lăsat un bilet în care-i scria că din punct de vedere sentimental e un papițoi. Atât. Și așa i-a rămas numele: Papițoi! Cu timpul, nu s-a mai ostenit s-aranjeze soarele cu mâna lui, privea în gol și tăcea. Prima oară l-a auzit un coleg de lucru plângând în veceu. Apoi din ce în ce mai des până nu se mai ferea de nimeni. Șefu' de echipă a chemat într-o zi un popă să vadă el despre ce poate fi vorba și popa l-a luat cu binișoru' doar-doar o afla taina plânsului, dar după două ore de stat cu el, s-a dat bătut. Ce-are, domn părinte, ce-are? Băiatu' ăsta într-atât iubește lumea și viața, încât o fărâmă nu scoate din el decât sub formă de

lacrimi. Hai părinte, dă-l în mă-sa, Doamne iartă-mă! Și îi e lui milă și drag așa de noi toți de pe pământ sau cum... L-au dat afară de la muncă și-a luat o trăistucă-n spinare și s-a pierdut în adâncul pădurii. Nimeni n-a mai auzit niciodată nimic de el. Ei spune și dumneata... Ce zici că era cu Papițoiu' ăsta? Nu știu, bre, că nu mă pricep la papițoi. A venit mai anu', un om cu școală de la București să scrie despre el și le-a zis ortacilor lui: Aflați de la mine, băiatu' ăsta, Papițoi, era dragostea printre voi, Dragostea. Și niciunul n-a recunoscut-o. Azi cântă la o chitară într-o cameră simplă, dar curată și ascultă din când în când, acest cântec.

DUHUL CA O PLOAIE. O nană de 82 de ani, trăind în cuvântul lui Dumnezeu, s-a amuzat foarte tare când a auzit anul trecut că sfârșitul lumii vine și pică-ntr-o sâmbătă. I se păreau distractive și halucinante în același timp, toate pachetele de preziceri, viziuni, premoniții legate de subiect. Impasibilă, perfect echilibrată și în armonie, în timp ce-n jurul ei, copiii, nepoții, se perpeleau și-și măcinau psihicul cu fiecare dintre ele în parte, cu teamă crescută mereu. Am întrebat-o dacă nu i se pare că timpul trece mai repede. A zâmbit abia schițat, cu îngăduință: Nu-i în rostu' meu treaba asta, nu-i ăsta drumu-n vreme să stau să măsoar timpul nostru pământesc. El oricum trece cum vre' și nu-i nimic de capu' lui aici. Noi nu știm, de fapt, nimic precis. Și-atunci, cum de nimic nu-i omu' sigur, la ce s-abate degeaba în loc să steie și să se mențină aproape de Cel de Sus? În

afară și-așa nu cunoaște omu' nimic. Dar oamenii de știință cum vi se par? Fac și ei cât îi luminează și cât li se îngăduie să facă. Duhul îi ca o ploaie peste noi tot timpul, tot timpul și fiecare cât poate, mai cuprinde-a se trăi pe el așa ca folos pentru care o apărut pe pământ. Și artiștii? No, io-mi pun acuma capu-n pernă că-s obosită un pic. Dumneata cântă așa-ncet un cântec și dac-adorm, dumneata o să înțelegi singur. Dacă te prind cu fofârlica-n glas, te opresc, să mă pot hodini. A adormit lin și-o clip-am fost fericit.

COPILUL BĂTRÂN. Într-un sat din apropiere, s-o născut un copil direct bătrân. Oamenii nu s-or mirat deloc. Ocupați cu treburi, or dat din umeri... Treaba lui! Când să-i facă certificatu' de naștere, cei de la starea civilă i-au zis să mai aștepte un pic, poate la etatea lui nu mai e nevoie, îl fac pe ăla de deces, să nu să mai complice. Și-așa, tete dragă, nu vezi că nu interesează pe nimeni nașterea dumitale, lasă că mai stăm un pic, vedem cum evoluezi și-apăi tăt facem. Vestea s-o răspândit și-acuma să fac excursii, străinii mai ales, vin să-l vadă, să pună mâna pe el, să se joace-n barba lui albă de copil. Oamenii din sat înșiră tarabe cu mici și bere și turtă dulce și înghețată, mai fac un ban dacă tot îi vad bun. Mai rup scânduri din gard și le vând străinilor ca suvenir, mai o țigă, mai o căramidă, care cum să descurcă. Cum nu știe încă să vorbească, copilul să uită tăcut la atâta amar de lume. Nici nu plânge, nici nu râde. Consiliu' Local cică să gândește să-l plaseze la un

azil din apropiere. Faptul că nimeni nu știe nimic de părinții lui, nu interesează nici atât. Cum-necum, problema există și ea trebe rezolvată. Mai stau un pic, așa cât mai vin străinii, cât mai au ce vinde de prin curtea copilului și dup-aia termină cu tăt tămbălăul să fie iar în sat liniște și bine că de când s-o născut, copilu' ăsta numa' probleme o făcut și rușine o adus.

ION SFĂDITORU'. I-or luat pământurile și s-o sfădit cu ei. I-or luat casa și animalele și s-o sfădit cu ei. I-or luat muierea și s-o sfădit cu ei. I-or luat copiii și s-o sfădit cu ei. Un om de nimic, pus tăt timpu' pe sfadă.

AUTORITATEA MORALĂ. La bufetu' sătesc, poetul comunal cu două poezii apărute într-un cotidian județean, le explică într-o voce domoală, așezată, comesenilor: Ascendență morală e când tu faci pentru alții lucruri mici, cam cum îți tăt cumpăr io ție, Viorel, țigări. Nu-i mare lucru ce fac, dar dacă te bag acuma-n mă-ta, tu nu te poți supăra pe mine. De ce? Pentru că am ascendență morală asupra ta. Înțelegi, da? No, asta-i cu ascendența. Autoritatea morală îi atunci când faci mult pentru alții fără ca ei să facă ceva concret vreodată pentru tine. Și, făcând lucruri serioase pentru ei, chestii de le schimbă viața, destinul și ei nimic, nimic, atunci autoritatea morală să-ntărește asupra lor cum să-ntărește a lu' tetea Ilarie, de-o cărat o găleată cu apă-n ea. No... Și asta așa rămâne veci pururi orice-

ar face ăia toți, oricâte-ar minți să scape de ea, oricât ar ocoli, oricât s-ar face ei că uită. Și tu nu trăbă să zici nimica, așa să face-n timp ca mierea de albină. Sănătoasă și făguroasă. Și cu cât îi mai dulce și mai bună, la ăia nu le pare bine, suportă greu că nu știi niciodată când te-apucă povestitu'. No, și-apăi de-aia pân' la urmă te urăsc, așa că nu mai suporta tensiunea, atârni ca o piatră de moară în viețile lor. Ptiiii, măi frate măi, da' asta-i perversă tare, autoritatea asta morală.

EDUCAȚIA. Tu-ți soarele tău de băiet! Să-mi aduci acuma brăcinaru'. Păi, mă, di la Eminescu-ncoace, tăți oamenii mari a' noști o fost și mari patrioți și ție ți-i lene? Tu ești mai deștept ca ei, mă mucosule? No, dă numa' brăcinaru-ncoace că de nu fac io din tine ceva ce nu s-o pominit de și-n somn cu țara te îngâni. No, așa m-o sfătuit tata cu brăcinaru' preț de două ceasuri, povestea tetea Nistor. Acuma și să vreau nu mai pot altfel. Să făcea educație pe-atunci, așa erau timpurile.

SECVENȚĂ. Mă, Todiraș, așa ceață m-o prins asară în drum cătă casă, de nu videam la juma' de metru. Putea să-mi deie careva c-o botă-n cap că nu știam cine-i. Parcă eram în UE.

CÂRDĂȘIA MEDIOCRITĂȚII. Mă, Trăienuț, cărdășia mediocrității îi un loc comun. Stai să-mi aprind o țigară... Așa... Îi un fel de zbor pe orizontală care numa' pare mă că mere undeva, da' timpu'

o conduce cătră nicăieri. Valoarea, Trăienuț, îi zborul vertical al solitudinii asumate. Hai să mai băgăm o țuică! No... Acuma musai trăbă să-ți spui că mediocritatea îi șireată, vicleană pentru supraviețuire. Valorii îi e proprie inteligența și cu ea construiește ce mediocritatea obstrucționează, să muncește să astupe, să ascundă. Cum di ce, mă? Să poată supraviețui, de-aia. Timpu' îi sunguru' preten al valorii. Cum să-mpacă-ntră ele? Păi, mă, tu acuma nu te gândești la o bere cu Văsălie, cu Nelucu și cu Todiraș și nu spui în cap nu să mai trazăsc ăștia să nu mai ascult poveștile-astea aiurea-n pana mea... Și nu dai tu noroc cu mine și te uiți la mine zâmbind cu o falsă admirație? No, așa să-mpacă, mă Trăienuț, de când îi lumea lume.

LEXIC. Mă, tu ești ateu cu mine? Cine, mă, io? Și jap! I-o tras Todiruț un pumn în furcuță bărbii de I-o lăsat lat pe Viorel în mijlocu' discotecii din sat. Āialalți s-ar ci băgat ba pintru unu', ba pintru altu', da-i încurca motivu' pe care nu-l înțălegeau diloc. Le-o rămas numa' vorba-n minte și că nu-i bine s-o zici cătră careva c-o iei în freză. Cuvântu' I-o auzit Viorel de vo două luni sau I-o citit undeva, nu mai ținea bine minte, da' i-o plăcut lui de el. Todiruț nu I-o auzit niciodată că așa s-o și-nervat, că nu-l face nimeni pe el ateu de mamă sau de părinți. Că-i rupe clanța una-două.

SUNT ROMÂN, BABY! Todiraș nu ș-o pus problema. Merea la lucru, la biserică, nu să sfădea cu

nimeni în sat, merea la ai lui și ba le tăia lemne, ba le făcea curat pin ogradă, le lua pită în fiecare zi și ce le mai trăbuia. Nimeni vodată n-o putut zice o vorbă urâtă de el. Și așa își ducea traiu' în bună pace și înțelegere, liniștit și la locu' lui. Într-una dintre zile, o vinit Lenuța lui val-vârtej di la servici (lucra la un birou de șăf din ăsta politic, i-o aranjat un unchi) și, nici una, nici alta că nu să mai poate. O fost cum o fost pân-amu' că nici nu să mai știe di ce, da' gata, nu mai mere. Todiraș dragă, musai să schimbăm treburile. Întâi și-ntâi trăbă să găsim iară valorile-elea fundamentale, înțălegi... No, noi trăbă să ne-nturnăm iute la tradițiile noastre, la obiceiurile noastre. Poimâne vii cu mine la oraș și facem niște poze îmbrăcați în costume populare. O vorovit șăfu' și este acolo o pânză cu niște copaci și iarbă și cer albastru, o făcut aproape tăți colegii di la servici. No și dup-aia mintenaș, găsim mândria aia de a fi români, înțălegi... Până luni tăte estea îi musai să le facem. Poate că două-tri săptămâni trăbă să ne și luptăm un pic cu comuniștii, așa o auzit Nuțica la nu știu ce ședință, da' o zis că numa' așa de formă, spurcați la gură, că doară în rest tăți suntem comuniști că n-am vinit noi di pe lună. Că șăfu ei într-o sară cum era beat cui, o ținea pe genunchi și o pipăia. Tu, Nuțică, nu te năcaji că unchiu-to îi di la ăialalți că numa' zicem că doară altfel suntem tăți de tăt căcatu'. Ni aici, ț-am imprimat un tricou pe amândouă părțile. Vezi că fața îi aia pe care scrie Sunt mândru că sunt român, baby!